

Algunes nits tinc set de sang real, de ganivets reals, de plors reals. I llavors el llampec de l'acer d'unes pistoles reals sobre una vida real m'omple realment l'ànima. És realment llavors quan enyore el que realment existia quan t'agafava pel coll... Com perdre l'autobús, que se'ns escapava i després frenava estavellant-se gairebé al teu costat.

A vegades la sang de les ferides reals semblen realment bones quan són realment meues. I si vols que això sigui real, vine una nit, perquè nosaltres realment podem, realment podem enfilarnos, i així aquelles espurnes del pont blau podrien realment cremar molt més brillants mentre contemplem la tenebra que inunda el llac. I si realment vols veure què és el que realment més m'importa, podem fer ara una curta passejada. Només una passejada dins la foscor creixent, la creixent foscor de la nit, que creixerà realment en aquest cor embogit. I aquesta habitació, apagada, freda, el sostre a ratlles, la negra tenebra que encega...

Vull saber si aquesta vegada, després de tot, ets realment meua. Necessite saber que no estàs mentint, i vull veure que ho has intentat. I no vull sentir-te dir que realment no hauria d'anar d'aquesta manera, perquè m'agrada d'aquesta manera. No n'hi ha absolutament res com la llum que ens encega quan aqueixa cortina s'envola, però tampoc no n'hi ha res que pugue explicar les coses que realment, realment, realment són al darrere.